

Venku zuří jaro

Jarret

Sleduju jak jeden pán u okýnka usíná,
klimbá a slintá něco se mu zdá.
S trhnutím pak procítá a jak tráva deštěm pobítá,
vstává před ústa si ruku dává někam utíká.

Na jeho místo k oknu usedá žena, kterou dobře znám
z obálky Květů, jež držel tamten pán.
Do skla na sebe se podívá a hlavou smutně pokývá.
Ví že už jen musí, že žádný můžeš neplatí.

A ona ví, že nehřeje že nechladí
a na dotek je jak se zdá tak akorát.
Venku zuří jaro, já mám jednu starost,
kdy víceletku zasadím.

Chce to ňákou změnu,
to co nedoženu,
z dohledu snad neztratím.

Kam zmizel onen spící muž, co ho bodá jako nůž,
nůž ostrý jako kletba, jako urážka.
Krátký sen uprostřed dne ho nechá, ať si vzpomene
na to, na co myslet nechce, ale spíše ne.

A ta žena možná ví, že ví, ale stejně z toho nesleví,
už je přece pozdě, už nic nezmění.
Zpívám si spolu s ní o věcech prvních posledních,
místo tečky, bože, chtěl bych radši vykřičník.

I když vím, že nehřeju, že nechladím,
a na dotek jsem, jak se zdá, tak akorát.

Venku zuří.....